

Κυριακή του παραλύτου († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 17 Μαΐου, 2019

Είς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Πόσο τραγικὴ εἶναι ἡ σημερινὴ ἱστορία ἀπὸ τὴν ζωή τοῦ Χριστοῦ. Ἐνας ἄνθρωπος ἦταν παράλυτος γιὰ χρόνια. Βρισκόταν ξαπλωμένος σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπό τὴν πηγὴ τῆς θεραπείας του, κι ὅμως ὁ ἴδιος δὲν εἶχε τὴν δύναμη νὰ καταδυθεῖ στὸ νερό τοῦ καθαρισμοῦ. Καὶ κανείς, μὰ κανείς δὲν βρέθηκε ὅλα αὐτά τὰ χρόνια νά τοῦ δείξει συμπόνια. Ἄλλοι ἔσπευδαν νὰ εἶναι πρῶτοι γιὰ νὰ θεραπευτοῦν. Ἄλλοι ποὺ συνδέονταν μαζί τους μὲ δεσμοὺς ἀγάπης ἢ φιλίας τοὺς βοηθοῦσαν γιὰ νὰ θεραπευτοῦν. Ἄλλα οὔτε ἔνας δὲν εἶχε ρίξει μιὰ ματιὰ σ' αὐτόν τὸν ἄνδρα ποὺ γιὰ χρόνια λαχταροῦσε τὴν θεραπεία καὶ δὲν ἦταν ἰκανός νὰ βρεῖ τὴν δύναμη νὰ θεραπευτεῖ.

Ἄν ύπῆρχε ἔστω κι ἔνας, ἃν μόνο μιὰ καρδιὰ ἀνταποκρινόταν μὲ συμπόνια, αὐτός ὁ ἄνθρωπος θὰ ἦταν ὑγιὴς πολλά-πολλά χρόνια νωρίτερα. Καθὼς κανείς, οὔτε ἔνας δὲν βρέθηκε νά τοῦ δείξει συμπόνια, τὸ μόνο πού τοῦ ἀπέμεινε- θὰ ἔλεγα τὸ μόνο ποὺ εἶχε- καί τὸ λέω αὐτὸ μὲ μιὰ αἰσθηση τρόμου- ἦταν ἡ ἀμεση παρέμβαση τοῦ Θεοῦ.

Περιστοιχίζόμαστε ἀπό ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται σὲ ἀνάγκη, δὲν εἶναι μόνο ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν κάποια παράλυση καὶ **χρειάζονται βοήθεια**. Ἄλλα τόσοι ἄλλοι ποὺ ἔχουν παραλύσει μέσα τους, καὶ ποὺ χρειάζονται νὰ συναντήσουν κάποιον νά τους βοηθήσει. Ψυχικὰ παράλυτοι εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν τρομάξει ἀπό τὴν ζωή, γιατὶ ἦταν γι' αὐτούς ἀντικείμενο τρόμου ἀπὸ τότε ποὺ γεννήθηκαν: γονεῖς χωρὶς εύαισθησία, ἄκαρδοι, βίαιο περιβάλλον. Πόσοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἥλπιζαν, ὅταν ἦταν ἀκόμα μικροί, ὅτι κάτι θὰ ὑπάρχει γι' αὐτούς στὴ ζωή. Άλλα ὅχι. Καμιαὶ συμπόνια, καμιαὶ φιλία. Δέν ύπῆρχε τίποτα. Κι ὅταν προσπάθησαν νὰ δεχθοῦν παρηγοριὰ καὶ στήριξη, δὲν ἔλαβαν κάτι. Κάθε φορά ποὺ πίστευαν ὅτι μποροῦσαν νὰ κάνουν κάτι τους ἔλεγαν, «Μην προσπαθεῖς, δεν καταλαβαίνεις ὅτι εἶσαι ἀνίκανος γι' αὐτό;» Καὶ ἔνοιωθαν ὅλο καὶ πιὸ μειονεκτικοί.

Πόσοι ἄνθρωποι ἦταν ἀνήμποροι νὰ ζήσουν, ἐπειδὴ ἦταν σωματικὰ ἀσθενεῖς, ὅχι ἐπαρκῶς δυνατοί. Άλλα βρέθηκε κάποιος νά τους δώσει ἔνα χέρι βοηθείας; Βρῆκαν κάποιον νά τους νοιώσει βαθειά, ὡστε νὰ βγεῖ ἀπὸ τὴν πορεία του γιά νὰ βοηθήσει; Καί πόσοι εἶναι τρομοκρατημένοι ἀπὸ τὴν ζωή τους καὶ βιώνουν καταστάσεις βίας, φόβου, βαναυσότητας... Άλλα ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ τους εἴχαν πληγώσει, ἃν ύπῆρχε

κάποιος νά σταθεῖ δίπλα τους καὶ νὰ μὴν τοὺς ἐγκαταλείψει.

Ἐπομένως, ὅλοι μας, ἔχουμε γύρω μας ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται στὴν κατάσταση ποὺ βρισκόταν ὁ παραλυτικός. Ἄν εξετάσουμε τὸν ἐαυτό μας, θά δοῦμε ὅτι πολλοὶ ἀπό ἐμᾶς εἴμαστε ψυχικὰ παράλυτοι, ἀνίκανοι νὰ ἐκπληρώσουμε τὶς φιλοδοξίες τῶν ἀνθρώπων δίπλα μας· ἀνίκανοι γι' αὐτὸ ποὺ λαχταροῦσαν νὰ εἴναι, ἀνίκανοι νὰ διακονήσουμε τοὺς ἄλλους μέ τὸν τρόπο ποὺ μιλάει ἡ καρδιά τους ἀνήμποροι νά κάνουμε ὁ, τιδήποτε γιὰ ὅ, τι προσδοκοῦσαν, γιατὶ ὁ φόβος, ἡ συντριβή ἔχει κυριαρχήσει στὴ ζωή τους.

Καί ὅλοι, **ὅλοι μας εἴμαστε ύπευθυνοι γιά τὸν καθένα**. Εἴμαστε ἀμοιβαῖα ύπευθυνοι ὁ ἔνας γιά τὸν ἄλλο· γιατί ἀν κοιτάζουμε δεξιὰ ἡ ἀριστερά μας, πόσα ξέρουμε γιά τοὺς ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται δίπλα μας; **Ξέρουμε πόσο εἶναι συντετριμμένοι; Πόσο πόνο ἔχουν στὴν καρδιά τους;** Πόση ἀγωνία ὑπῆρξε στὴν ζωή τους; Πόσες χαμένες ἐλπίδες, πόσος φόβος κι ἀπόρριψη καὶ περιφρόνηση, ποὺ νά τοὺς ἔχουν κάνει νὰ περιφρονοῦν τοὺς ἐαυτούς τους, ἀνίκανους ἀκόμα καὶ γιὰ αὐτοσεβασμό- πόσο μᾶλλον νὰ ἔχουν τὸ κουράγιο νὰ κάνουν ἔνα βῆμα πρός τὴν θεραπεία, τὴν θεραπεία γιά τὴν ὄποια μιλᾶ τὸ εὐαγγέλιο σ' αὐτὸ τὸ εδάφιο;

Ἄς προβληματιστοῦμε. Ἄς κοιτάζουμε ὁ ἔνας τὸν ἄλλο κι ἄς ἀναρρωτηθοῦμε: Πόση ἀδυναμία κρύβει ἐκεῖνος ὁ ἀνθρωπός; Πόσος πόνος ἔχει συσσωρευτεῖ στὴν καρδιά του; Πόσος φόβος γιὰ τὴ ζωή - ποὺ ζωὴ εἴναι ὁ πλησίον μου, οἱ ἀνθρωποι ποὺ εἴναι ἡ ἴδια ἡ ζωή,- ἔχει κυριεύσει τὴν ὑπαρξή μου;

Ἄς κοιτάζουμε τὸν ἄλλο μὲ κατανόηση, μὲ προσοχή. Ὁ Χριστὸς εἴναι ἐκεῖ. Μπορεῖ νά θεραπεύσει, ναί. Ἀλλά **ἔχουμε εύθυνη γιά τὸν ἄλλο ἀνθρωπο**, ὑπάρχουν τόσοι τρόποι μέ τοὺς ὄποιους μποροῦμε νά γίνουμε τά μάτια τοῦ Χριστοῦ ποὺ βλέπουν ὅσους ἔχουν ἀνάγκη, τ' αὐτιά Του ποὺ ἀκοῦν τὶς κραυγές, τὰ χέρια Του πού στηρίζουν καὶ θεραπεύουν ἡ ποὺ κάνουν δυνατή τὴ θεραπεία ἐνὸς ἀνθρώπου.

Ἄς κοιτάζουμε αὐτή τὴν παραβολὴ μὲ νέα ματιά· ὅχι μέ τὴν σκέψη ὅτι αὐτὸς ὁ ταλαίπωρος ἀνθρωπος, πρὶν δύο χιλιάδες χρόνια ἦταν τόσο τυχερός ποὺ ὁ Χριστὸς ἔτυχε νὰ βρίσκεται κοντά του, γιὰ νὰ κάνει τελικὰ αὐτὸ ποὺ θὰ εἴχε κάνει ὁ πλησίον. Ἄς κοιτάζουμε ὁ ἔνας τὸν ἄλλο κι **ἄς ᔁχουμε συμπόνια, ἐνεργὴ συμπόνια· ἐπίγνωση· ἀγάπη, ἀν μποροῦμε**. Καί τότε αὐτὴ ἡ παραβολή, δὲν θά μᾶς ἔχει μιλήσει καὶ δὲν θὰ ἔχει σχετιστεῖ μάταια με τὴ ζωή μας. Άμην.

Χριστὸς Άνέστη! Ἀληθῶς Άνέστη!

(Πηγή καὶ Απόδοση Κειμένου: www.agiazoni.gr)